

Magyar nyelvű tankönyvírás - elhibázott döntés

Nyílt levelet idézett Dr. Bencze Mihály, a bukaresti Ady Endre Líceum igazgatója a tanügyi államtitkárság magyar tagjai felé, a romániai magyar nyelvű tankönyvírás kapcsán kialakult élethetetlen helyzet előidézése miatt. Véleménye szerint az államtitkárság RMDSZ-es tagjai döntésükkel hozzájárulnak a romániai magyar nyelvű tankönyvírás megszüntetéséhez.

A levél tartalma:

2013 őszén meghúztam a vészharangot, ami a magyar nyelvű tankönyvírás jövőjét illette. Az agyafúrt balkáni döntés arra kényszeríti a magyar tanárokat, hogy először román nyelven írják meg a tankönyvet, és ha ez a versenyt kiállja, akkor le lehet fordítani magyar nyelvre is. Ez nagyon korlátozza annak a lehetőségét, hogy magyar szerzők könyve megállja a versenyt a többségi ravaszággal szemben. Az őszi felhaborodás, a Duna TV interjú és a sajtó keresztüze, a tanügyi államtitkárság szép ígéretével ért véget. Allításuk szerint bele fognak avatkozni, hogy jogainkat ne sértse az új döntés. A napokban a következő szép fejezetet halásztam ki a minisztérium honlapjáról:

<http://www.edu.ro/index.php/articles/21109>

Többször is átolvasva, arra a következtetésre jutottam, hogy az államtitkárságunk nem tartotta be a sajtóban felénk elhangzott ígéretét, és semmifele feltétel állítása nélkül aláírta a mi,

magyarságunkat sértő rendeletet.

Gyönyörű jövőnk bontakozik ki ebből, ugyanis amit 23 éve sikerült az Erdélyi Tankönyvtanács, az Ábel Kiadón, az RMPSZ (Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége) szervezeten keresztül elérnünk, azt el kell felejtünk. Nincs szükségünk a mi tanáraink által irt tankönyvekre (hal' Istennek megmentettek egy nehéz feladattól, nem kell többletmunkát végezzünk), örvendjünk, hogy a hatalom megengedi majd, hogy a tankönyvversenyt nyert tankönyvet lefordíthassuk magyar nyelvre. Ezt a fordítást is egy kiadó fogja elvégezni, lehetőleg google fordítással, vagy olyan személyek segítségével akik nem végeztek magyar nyelven egyetemet stb.

Ez ismerős történet, hisz az előző évek alatt volt rá bőségesen példa.

Ezt a ferdeséget lehetetlenség megérteni. Minél jobban bontakozik ki a balkáni demokrácia, annál több jogot veszít a magyar tanügy Romániában. Azt érezzük, hogy a szocializmus sötét éveiben is több tanügyi jogunk volt, mint most.

Elvárnám, hogy a tanügyi államtitkárságunk érvekkel támassa alá a fenti döntését, hogy mi egyszerű tanárok, a NEMZET NAPSZÁMO-SAI megértsük döntésük jövőnkét féltő szándékát.

Dr. Bencze Mihály – a bukaresti Ady Endre Elmeleti Líceum igazgatója

Forrás: <http://didaktika.ro>

A rossz tankönyvek dicsérete

Mindenki szapulja, én most dicsérni fogom. Végre olyan eszközt kapnak a tanárok a kezükbe, amivel a valódi életre taníthatják a diákjait. Ami eddig az agy mosás fontos része volt, hogy az emberek ne gondolkodjanak, éppen ezekkel a primitív tankönyvekkel lesznek aláásva. A rendszer megásta a saját sírját!

Most végre megtanulják a gyerekek, hogy ami le van írva egy (tan)könyvben, az nem szentírás. Ma az internet korszakában ott a lehetőség, hogy maguk nézzenek utána, elgondolkodjanak és véleményüket formáljanak. Egyetlen jóérett tanár sem fogja elvárni, hogy a diákok ezt a szörnyedvényt „bőfőjék vissza” felelet gyanánt, hiszen a színvonal nem éri el a közepes érdemjegyet sem!

Tehát maga a hatalom kényszeríti rá a tanárokat, hogy önálló gondolkodásra ösztönözzék a gyerekeket és természetesen önmaguk eddigi határait is átléphetik ezáltal. Ha az energia a szentségelésre megy, akkor nem jó irányba tartunk. Keressük meg inkább a jó oldalát és használjuk a magunk előrevivő céljaira!

Tehát, kalandra fel: megnyíltak a kapuk, végtelen lehetőség áll előttünk! Itt van, amit mindig mondom: nem kell feltétlenül harcolni valami ELLEN, hanem fel kell használni a körülményeket. Néha pedig a legrosszabbnak tűnő dologból lesznek a leghasznosabb segítő társak. Íme, mire jó egy rossz tankönyv!

Természetesen ennél árnyaltabb a kép, hisz

szen a tanárok egy részének ez igen komoly kihívás. Aki eddig magoltatott, aki nem szeretné, hogy a diákok az általa adott gondolatokon kívül mást is beépítsenek, azoknak ezt nem lesz egyszerű elfogadni. Hisz meghasonlással jár. De ez a korszak bizony a fény növekedéséről szól és most bevilágított egy pókháló, poros sarokba. Ez pedig az oktatás, aminek a teljes rendszere recseg-ropog. Nem véletlen, hogy egyre nagyobb a társadalmi igény a demokratikus iskolákra, és hogy ezeknek a megvalósulása már fizikai tény.

Lavina indult el és ezt megállítani már nem lehet. Az új világrendbe NEM FÉR BELE az áldemokrácia, a hierarchiával való elnyomás. Tanulni nem a tankönyvet kell, hanem az életet és ezt ÉLŐ emberektől lehet. Márpedig ez nem az a világkép, mint amit a tévéből sulykolnak.

Az emberek szabadok, mindig azok is voltak. Erre egyre többen ébredünk rá. A kinövő füvet nem lehet visszanyomni a földbe, a tavasz kizöldellését nem lehet megakadályozni! Ahogy a metszés is újabb ágak növesztésére serkenti a bokrokat, úgy ezek a kormányzati megszorítások is az ellenkező hatást érik el, mint amire létrehozták. Csak MI teyünk meg, ami a dolgunk. Ne anyázzunk, használjuk fel a lehetőséget, amit kaptunk.

Szerző: Csontos Edina

Forrás: lelekkunyhoblogspot.ro

Nyelvtanulással az Alzheimer ellen

Aki mentálisan hosszan fit szeretne maradni, annak nyelveket kell tanulnia. A nyelvtudás megvédhet az időskori demenciától. Ezt több tudományos kutatás bizonyította. Az, hogy mennyi idősen tanul az ember, nem számít. A fontos az, hogy az agyunkat rendszeresen edzésben tartsuk. A szavak memorizálása különböző területeket stimulál az agyban. Ezek a területek fontos kognitív folyamatokat irányítanak. Ezért azok az emberek, akik több nyelven beszélnek, jobban képesek odafigyelni. Továbbá jobban tudnak koncentrálni is. De a többnyelvűségnek vannak más előnyei is. A többnyelvű emberek jobban képesek döntéseket hozni. Gyorsabban képesek döntéseket meghozni. Ez azért van, mert az agyuk megtanult választani. Mindig legalább két jelentést ismer ugyanarra a tárgyra. Mind egyik fogalom egy lehetséges döntési lehetőséget képvisel. A többnyelvűeknek tehát állandóan döntéseket kell hozniuk. Az agyuk hozzá van szokva ahhoz, hogy több dolog közül válasszon. És ez az edzés nem csak a beszédközpontot segíti. Az agy számos része profitál a többnyelvűségből. A nyelvismeret tehát jobb kognitív kontrollt is jelent. Természetesen nem lehet a demencia kialakulását nyelvismeretekkel megakadályozni. De a többnyelvűeknél a betegség lassabban fejlődik ki. És úgy néz ki, az agyuk a következményeket jobban tudja kompenzálni. A demencia tünetei nem olyan erősek azoknál, akik tanulnak. A zavarodottság és a feledékenység nem jelentkeznek annyira súlyos mértékben. Tehát a nyelvtanulásból a fiatalok és az idősek egyaránt profitálnak. És: minden megtanult nyelvvél könnyebb lesz egy következő elsajátítása. Gyógyszerek helyett tehát inkább a szótárt vegyük elő!

Forrás: <http://www.goethe-verlag.com>

Egyenes beszéd - a jó párkapcsolat titka

Minden nagy-nagy hallgatás számtalan korábbi kis hallgatásból hízott ekkorára. Most már hallgatnak - legalább nem bántják egymást. A nagy, kirobbanó veszekedések arról árulkodnak, hogy sok kisebb-nagyobb, fontos-kevésbé fontos beszélgetést engedünk szabadjárá korábban. Az elkeseredés heve mögött ezer kisebb megértés-rontás van.

Korántsem csak a szóváltással, sértéssel fajult párbeszédet éljük meg rossz beszélgetésnek. Ha valaki beléd fojtja a szót, fölényeskedik, kioktat - az tiszta sor. Ő győzött, te maradtál alul. Legalább is az erejét ő mutatta meg.

Mindketten pontosan tudjátok: győztes született, eredmény nem. Egyikünk sem nevezne jónak egy olyan beszélgetést, ami nem egy minden érintett számára elfogadható eredmény felé tart. Az ilyen társalgás nyilvánvalóan nem kívánatos.

Talán nem ilyen nyilvánvalóan, de nem kevésbé rossz beszélgetés az is, a javából, amikor egyikünkben világosan körvonalazódik egy érzés, szándék, de a dolog másképpen sül el. Amikor tudom, mit szeretnék, és mit semmiképp, de varázsütésre homlokegyenest mást mondok és másképp.

Számos mondatom van, amivel érzékeltetem, hogy valamiért orrolok rá - de nem ezt mondom.

Hát ez volna az a diagnózis, amikor érdemes magunkba néznünk:

Az érzéseinket tükrözik-e szavaink?

Azt mondjuk-e, amit gondolunk?

Kifejezzük-e, ami bennünk zajlik?

Látatjuk-e, amit közölni akarunk?

Sajnos, sokszor nem. Az idézett, mélyröptű jelenet nem eshetett volna meg, ha egyszerűen, egyenesen, a megfelelő időben és annak, akinek szánom, közlöm, mit szeretnék. Így: Mama, olyan jól esne, ha néha érdeklődnél felőlünk... (Ezzel megmutatom, mit érzek) Vagy így: nehéz napunk lesz, felhívna este, hogy kibeszéljem? (Ezzel kinyilvánítom, nekem mi esne jól) Vagy akár így: annyi gondunk van mostanában, könnyebb volna, ha most többször ránk telefonálnál... Így mindketten azt kapnánk, amit valójában szeretnénk: a mama fontosnak érezné magát, aki nincs kihagyva a család életéből, mi pedig nem éreznénk egyoldalúnak, csak ránk nézve ildomosnak a figyelmességét.

A tanulság, ha még nem volna elég: amikor valakivel konfliktusba keveredsz, ha rosszul érzed magad vele kapcsolatban, bárhány igaz vádpontod van is vele szemben, az elintézetlenségben te magad is benn vagy.

Nincs olyan konfliktus, amiben csak a másíknak van része.

Forrás: lekititkaink.hu

